

30 ■ Вікторія Авдеєнко та Реваз Чхеквадзе у фільмі «Після війни». Режисер Аркадій Яхніс.

■ Сергій Юриздицький, оператор фільму.

■ Режисер Аркадій Яхніс.

■ Людмила Погорілова у фільмі «Після війни».

■ Тарас Денисенко, Вікторія Малекторович у фільмі «Після війни».

Фото Володимира Піки.

Цього фільму, хоч і знімається він на нашій кіностудії, український глядач не побачить. «Після війни» — це власність німецької продюсерської фірми, тож прем'єрний показ його в Києві можливий тільки як благородний жест власника фільму, продюсера Мікаеля Френчовського. Ми вже потроху звикаємо, що наша кіностудія частіше стає місцем зйомки для зарубіжних кінематографістів, аніж для своїх. Звикаємо і вчимося радіти з цього приводу, адже наші фахівці, які визнаються у світі, мають роботу.

А поки що добігають до кінця знімальні дні. У шостому павільйоні на кіностудії імені О.Довженка на весь майданчик — декорації, вміло збудовані й оснащені студійними майстрами під керівництвом художника Олексія Левченка. Ще не розібраний інтер'єр сільської «хати діда», хоч зйомки там уже закінчились і актор Рамаз Чхеквадзе полетів додому. Багато кімнат, закутків з різьбленими дерев'яними шафами, столами, стільцями, старим автентичним хатнім начинням. По вузьких лабіринтах декорацій снують люди та ще... півень — також персонаж фільму. Свідомий того, що діється, ходить тихо, голосу не подає.

...Ванда повернулася до свого рідного дому з концтабору, зустрілася зі своєю сестрою Геленою. Нехай не дивують польські імена — дія фільму відбувається в невеликому містечку білорусько-польського порубіжжя. Російський режисер Аркадій Яхніс за власним у співавторстві зі Світлою Василенко сценарієм розповідає про долі людей різних національностей — поляків, білорусів, євреїв, циган — людей, покалічених війною. Сьогодні актриси Людмила Погорілова і Вікторія Малекторович ведуть свою ледве чутну розмову, а режисер з оператором відточують деталі, знімають дублі — тут важливий найтонший нюанс: погляд, рух руки, поворот голови, адже дія побудована на крупних планах.

Оператор фільму «Після війни» — професіонал високого класу **Сергій Юриздицький**, відомий як постановник стилістично вишуканих фільмів Олександра Сокурова. Вже рік живе в Німеччині. Серед найновіших його робіт — фільм «Російський бунт» за «Капітанською дочкою» Пушкіна — складна у постановочному плані картина, прем'єра якої щойно відбулась в Оренбурзі, де її знімали.

— Чому фільм «Після війни» знімається в Україні?

— Це пов'язано з розцінками. Ми дізнавались — в Білорусії дорожче.

— Зміна місцевості, яка передбачалась у сценарії, не впливає на міру достовірності місця дії.

— Ні, тут все нормально. Роман Балаян разом зі своєю студією «Ілюзіон-фільм» добре забезпечує виробничий процес.

— А як виник задум фільму?

— Це питання до режисера. Він писав сценарій разом зі Світлою Василенко, здається, вона його однокурсниця по ВДІКУ, а можливо, й не так. Не знаю.

— Які враження від роботи з українськими акторами?

— Хороші.

— Принаймні над цим фільмом працювати легше, аніж над «Російським бунтом»?

— Звичайно, адже та картина передбачала великі масові сцени, кінноту. То дорога картина, продюсером якої була російська фірма НТВ «Профіт».

— Певно, тема бунту сьогодні актуальна?

— Так, у фільмі багато асоціацій із сучасністю.

Під час короткої перерви я попросила актрису **Людмилу Погорілову** розповісти про свою героїню, про роботу в кіно і театрі.

— Я включилась в роботу над фільмом трохи пізніше за інших. Моя лінія йде дещо осторонь від головних героїв. Дуже складна роль, хоча за обсягом і не дуже велика, але важлива психологічно. Зовні ми сприймаємо одне, а в душі моєї героїні — зовсім інше. Ванда була в концтаборі. Як людина, яка втратила все, свою природу, нічого здобути не може. Є надія, що обидві сестри покинуть це місто. Цей дім, який ви бачите на майданчику, — це дім їхнього дитинства. Але все зруйновано, він не дає їм порятунку. Фільм

розрахований на серйозну аудиторію, він про те, які люди самотні в цьому світі.

— Ви часто знімаєтесь?

— Сьогодні в Росії випускають багато серіалів. Саме там я знімаюсь.

— Таким фільмам як «Після війни» важко знайти свого глядача.

— Так. Але знімається він на кошти німецького телебачення, і я думаю, що в Західній Європі його покажуть. Працювати цікаво: 70 відсотків учасників знімальної групи — це українські професіонали.

— Ви — актриса театру Романа Віктюка, який добре відомий українським глядачам. Які нові вистави готуєте?

— Так, я вже вісім років працюю в цьому театрі. Серед ролей останнього часу — Родіада в «Саломеї». Театр багато гастролює, тому просто щастя, що я змогла вирватися на зйомки. Сьогодні ми готуємо дві вистави: перша — «Пробудження весни» за Вене Кіндом, друга — інсценізація роману А.Б'юрджеса «Механічний апельсин», відомого в нас як фільм Стенлі Кубрика — там я граю лікарку, яка лікує головного героя.

І ще один учасник фільму — кіноактор **Тарас Денисенко** — згодився відповісти на кілька запитань — уже після завершення зйомок.

— Тарасе, як вам працювалося в цьому фільмі?

— Загалом добре. Мені було приємно, що зустрів своїх друзів із Петербурга, адже там я свого часу знімався у фільмі «Караул». Сергій Юризицький — кінооператор-майстер. І художник Олексій Левченко — також визнаний у нашій країні. Але ми стали жертвами дебюту.

— Тобто?

— Режисерського дебюту. Адже Аркадій Яхніс — кіносценарист, і це його перша картина, де він постановник. Тому знімальний процес давався великою кров'ю.

— Цікаво, яким буде результат?

— Результату ми не побачимо, адже готовий фільм будуть показувати в Німеччині.

— Можливо, як жест доброї волі, його покажуть один раз і в Києві...

— Скажіть, хіба це нормально? Українські кінематографісти знімаються у фільмі, а про це в нас ніхто і не здогадується. Тобто я як актор тут нікому не потрібен.

— По-перше, це не так. Ви потрібні своїм студентам. Та, сподіваюсь, що й читачів нашого журналу ваша робота цікавить. А по-друге, хіба тільки ви? Так само скаржаться письменники, художники, музиканти. Але давайте повернемося до фільму «Після війни». Не важко було перевтілюватись? Хоча для українських акторів немає труднощів перевтілення — Богдан Ступка чудово грає Тев'є на сцені театру.

— Я граю єврея. Але труднощі полягали не в тому, щоб зіграти людину іншої національності. Старого (так називають ще одного персонажа), також єврея, зіграв грузинський актор Рєваз Чхеквадзе. Трудність в іншому: мій герой — у постійному стані помирання. Тепер важко відходити після цієї ролі, так би мовити вертатися до себе.